

[Udenrigsministeren.]

udenrigsministeriets pressebureau har handlet således, som man kunne vente det ville handle.

Efter at der havde været meddelelser fremme i aviserne om, at der fra de kredse, det ærede medlem nævnte, ville fremkomme en udtalelse, en fredsappel, underskrevet af de socialdemokratiske partier i de nordiske lande, rettet til hele verden, modtog udenrigsministeriets pressebureau forespørgsler fra forskellige udenlandske korrespondenter om, hvorvidt det var rigtigt, og om bureauet ikke ville hjælpe til, at man kunne få dette manifest fra arbejderbevægelserne i Danmark, Island, Norge og Sverige.

I den anledning satte udenrigsministeriets pressebureaus chef sig i forbindelse med Socialdemokratisk Forbund for at spørge, om dette var rigtigt, for at han, således som det er hans opgave, kunne hjælpe de udenlandske korrespondenter i denne sag. Her fik han naturligvis at vide, at en sådan fredsudtalelse ville foreligge i aftenens løb. Han fik af Socialdemokratisk Forbund til-ladelse til, at de interesserede udenlandske pressefolk fik ordlyden at vide på forhånd. Han blev ved denne lejlighed selv orienteret om, hvad denne henvendelse gik ud på, og skønnede ganske rigtigt, at den ikke blot ville være af interesse for de enkelte udenlandske korrespondenter, der allerede havde spurgt ham, men ville være det for alle herværende udenlandske korrespondenter, og fik derfor et antal eksemplarer, således at de, der ønskede det, kunne få et.

Udenrigsministeriets pressebureau har således alene haft for øje at yde den fremmede presses herværende repræsentanter den service, som det er dets opgave at yde. Det pågældende materiale, altså selve fredsappellen, blev ikke udsendt i udenrigsministeriets pressebureaus almindelige distribution, men tilbudt de enkelte korrespondenter, og mellem dem, der med tak modtog det, var også det russiske telegrambureau herværende medarbejder. Det er virkelig ikke første gang, at udenrigsministeriets pressebureau har hjulpet udenlandske korrespondenter til et materiale, som de har bedt om. Det er således sket i en række tilfælde, at man har fremskaffet materiale til disse korrespondenter om de politiske partier, hidrørende fra disse selv, bl. a. fra Danmarks kommunistiske parti.

Det er fuldstændig rigtigt, [at udenrigsministeriets pressebureau ikke, som det hedder her, skal fungere som presseagentur for de politiske partier, men det er ikke urimeligt, når der rettes henvendelse, at

man søger at hjælpe de pågældende korrespondenter tilrette, når man skønner, det er af almen interesse at gøre opmærksom på, at man kan få dette materiale udleveret i så god tid, at det kan nå frem til bladene uden forsinkelse.

Aksel Larsen: Jeg er fuldt bekendt med, at udenrigsministeriets pressebureau har til opgave at bistå de udenlandske korrespondenter med at fremskaffe materiale til dem, men det er ikke det, det drejer sig om her. Jeg skulle tro, at ophavsmændene til dette private politiske opråb selv har været i stand til at finde vej ud til offentligheden med det. Der er trods alt noget, der hedder Ritzaus Bureau, hvorigennem man plejer at offentliggøre den slags. Det kunne ikke være så svært at finde den vej.

Det lader til, at den højtærede minister slet ikke har fattet, hvad spørgsmålet går ud på, og den begrundelse jeg gav for det. Det, det drejer sig om, er ikke, at udenrigsministeriets pressebureau har bistået nogle udenlandske korrespondenter, der var i vildrede med, hvordan de skulle få noget at vide, men at udenrigsministeriets pressebureau pr. telefon har henvendt sig til samtlige hovedstadsblade og opfordret dem til at komme i udenrigsministeriet og hente noget vigtigt materiale. Så viste det sig, at det var denne private henvendelse fra et politisk parti.

Hvis udenrigsministeren godkender, at noget sådant foregår, hvis dette skal være udenrigsministeriets pressebureaus praksis, vil jeg være taknemlig for at få det bekræftet. Jeg tror, det vil have interesse, om partierne kan vide, at de for fremtiden kan benytte udenrigsministeriets pressebureau til at fordele deres udtalelser til offentligheden.

Udenrigsministeren (Ole Bjørn Kraft): Selvfølgelig kan de politiske partier ikke det. Det ligger således, som jeg allerede har forklaret det ærede medlem, at det var udenlandske korrespondenter, der henvendte sig til pressebureauet for at blive i stand til at få det fornødne materiale, da de skulle sende det til deres respektive lande i god tid, og de spurgte, om man i pressebureauet kendte den sag. Da pressebureauet derefter havde skaffet den fornødne oplysning og så, hvad det drejede sig om, gav det naturligvis dette materiale til de korrespondenter, som havde bedt om det. Men da man så, at det var en så betydelig sag, der her var tale om, og man havde materialet, tilbød man det til andre udenlandske korrespon-